

Sant Pere del Vim

Veciana

Ubicació

Comarca: Anoia
Lloc/Adreça: Sant Pere del Vim; a l'est del terme municipal
Alçada: 592

Coordenades:

Latitud: 41.6795
Longitud: 1.52898
UTM Est (X): 377563
UTM Nord (Y): 4615238

Classificació

Número de fitxa 08297 - 134
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Conjunt arquitectònic
Estil / època: Medieval Modern Contemporani
Segle XI-XXI
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: varis propietaris

Fitxes associades:

[Sant Pere del Vim](#)

[Festa Major de Sant Pere del Vim](#)

[Font de Mossèn Esteve Prat](#)

[Font de Les Roses](#)

[Pintures murals de Sant Pere del Vim](#)

Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart

Data de registre de la fitxa: dc., 30/07/2014 - 02:00

Descripció

El llogaret de Sant Pere Desvim o del Vim o, encara, Sant Puvim (que dóna nom a una partida situada a prop de la carretera C-1412 d'Igualada a Tremp), és situat al nord-est del terme. És format per un petit agrupament de cases centrades per l'església i algunes masies disperses, i tenia 49 habitants l'any 2005. L'església de Sant Pere del Vim, documentada des del 1069, conserva l'absis i l'estructura romànica d'estil llombard, amb lesenes i arcuacions, però apujada i englobada en una ampliació que la desfigurà totalment a partir de la capçalera, que fou inicialment de tres absis. Perdé aviat la parroquialitat i des del segle XVII depenia, com a sufragània, dels Prats de Rei. A Sant Puvim se celebra la festa major pel maig. D'entre el grup de construccions que formen el petit nucli, cal destacar-la casa de Cal Muntaner, adossada a l'església de Sant Pere i amb una història totalment lligada a la de la mateixa edificació religiosa.

Dins la partida de Sant Pere del Vim hi ha la parròquia de Sant Salvador de Miralles, que comprenia el sector nord-est del municipi i, per distingir-la de Santa Maria de Miralles, se li ha dit també Miralles de Segur, perquè forma part integrant de l'antiga baronia de Segur, o més impròpiament, per raó de veïnatge, Miralles de Copons. La seva església es troba sola amb la rectoria en un lloc de serra entre els dos braços o corrents principals que formen l'Anoia, a prop de l'indret on s'alçava el castell. L'edifici actual fou refet i beneït el 6 d'agost de 1767; és una construcció de nau amb creuer, flanquejada per un campanar de base quadrada i torre superior octagonal, acabada en un terrat. L'església i la rectoria són en ruïnes des de la seva crema i saqueig de l'any 1936. L'annexió dels termes de Miralles i Veciana va fer desaparèixer l'antic enclavament, dit la Clau de Miralles, situat a prop de l'inici de la Clau Reial dels Prats. L'antic mas dit la Clau i els edificis annexos formen encara un conjunt notable.

També dintre l'antic terme parroquial de Miralles hi ha, tot centrant la partida de Secanella, l'església i antiga quadra de Sant Cristòfol de Secanella. El lloc fou donat al monestir de Sant Llorenç del Munt abans del 1187. El 1201 Bernat de Miralles renuncià a favor del monestir tots els drets que hi tenia.

Història

L'origen medieval del lloc queda palès per l'existència de l'església de Sant Pere. Troballes arqueològiques d'aquesta època han estat realitzades al sud del turó, en obrir-se la carretera. Sota les cases actuals podria haver-se construït el llogaret medieval i l'antiga via, classificada com a romana, podria tenir la mateixa cronologia.

Bibliografia

- AA.VV (1992). Veciana; dins PLADEVALL i FONT, Antoni (dir). Catalunya romànica, vol. XIX, el Penedès i l'Anoia. Enciclopèdia catalana. Barcelona, pàgs. 517-526.
- BURON, Vicenç (1980). Esglésies romàniques catalanes. Guia, Artestudi edicions. Barcelona.
- CASTELLÀ i RAICH, Gabriel (1932-36) Veciana; dins "Butlletí de l'Agrupació fotogràfica d'Igualada (Igualada) època II, núm. 49, pàgs. 55 i 56.
- GENERALITAT DE CATALUNYA (1997) Inventari del patrimoni cultural immoble. Patrimoni Arquitectònic. Barcelona.
- GENERALITAT DE CATALUNYA (1997) Inventari del patrimoni arquitectònic de Catalunya: l'Anoia.. Barcelona, pàgs. 231-237.
- PLADEVALL i FONT, Antoni (1971-72). Dues llistes de parròquies del bisbat de Vic del segle XII ; dins « Boletín arqueológico » (Tarragona), època IV, fasc. 113-120, pàgs. 283-304.
- PLADEVALL i FONT, Antoni (1982). La Segarra calafina; dins Gran Geografia comarcal de Catalunya,

vol. V. Enciclopèdia catalana. Barcelona, pàgs. 425-475.

SERVITJE, Jordi (2010). Veciana, on el silenci se sent. Ajuntament de Veciana.

